

I den lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydd noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i lyrikkspalten.

Velkommen og lykke til! Tove Rutle – lagleder

Strofe med vinden

Takk for utfordringen til å lese dikt. For oss som lever litt «for heftig og for meget», trengs ei slik utfordring av og til. Inger Hagerup skriver vakkert, ikke sant? Lytt også gjerne til sangversjonen med Roy Skogs melodi som Marit Mathiesen synger på YouTube:

Jeg ble oppmerksom på diktet første gang da jeg for noen år siden vandret rundt på Tranøy – i Hamarøy kommune – og så skulpturen (bildet) hvor det var inngravert

«Disse altfor mange ting jeg ville». For meg gir det refleksjoner omkring perspektiv, identitet, natur, hvile, kjærlighet, – og død.

Så får den som vil av dere servert dette diktet i tre dimensjoner; tekst, musikk og skulptur!

Lykke til med dine egne refleksjoner!
Jeg utfordrer Nils Kolstrup.

God hilsen fra
ANNE HELEN HANSEN

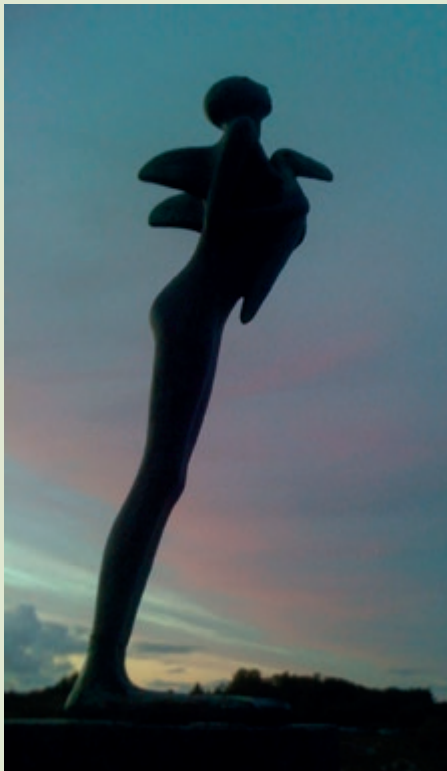

FOTO: WWW.HAMSUNS-RIKE.NO

I «Strofe med vinden» sier Inger Hagerup:

Dengang jeg levde, sa den døde kvinnen,
da var jeg bare jeg og ingen annen.
Nå er jeg havet, himmelen og vinden
du føler stryker deg så svalt om pannen.
Jeg elsket deg nok, men jeg så deg ikke.
Jeg var meg selv for heftig og for meget.
Nå ser jeg på deg med det store blikket
som solen modner kornet med på neget.
Det var for trangt i rommet og i tiden.
Men døden er så åpen og så stille.
Og alt har hendt for lenge lenge siden
av disse altfor mange ting jeg ville.
Og når du kommer etter, hvasket kvinnen,
da skal jeg vente i den svingen
bak havet og bak himmelen og vinden,
der vi skal være evige og ingen.

INGER HAGERUP, UTGITT PÅ ASCHEHOUG FORLAG 2. OPPLAG 1998